

Un retrat de l'Alguer

Entrevista al músic alguerès Claudio Gabriel Sanna

Claudio Gabriel Sanna porta 34 anys de trajectòria i acaba de publicar un nou disc, *Altres paraules* (Picap). Hem aprofitat per parlar amb el músic alguerès del seu nou treball, on recopila poemes musicats, cançons d'altres cantautors que admira i pràpies, i també del panorama actual de la música algueresa.

Claudio Gabriel Sanna. Foto: Mauro Bernardini

EDR: El teu darrer disc va ser el CD+DVD *Un home del país*, autoeditat l'any 2010. Què has estat fent durant aquests últims cinc anys?

Claudio Gabriel Sanna: En aqueixos cinc anys, en primer lloc he cantat aquest projecte a diversos països i amb bastant succés: he guanyat el Festival Suns de Udine el 2012 i he arribat a la final europea del Liet International, festival de les minories lingüístiques a Gijón, a Astúries. També he treballat molt en projectes teatrals amb companyies italianes, per a les quals he fet cançons i músiques d'escena. Altres qüestions personals, com la pèrdua dels meus pares els últims tres anys, m'han deixat artísticament estèril i literalment "sense paraules" per a noves cançons.

EDR: Uns anys intensos...

C.G.S: No hem d'oblidar també que produir discos en català a l'Alguer és molt difícil, ja que no tenim discogràfiques, ni management, ni patrocinadors, ni mercat. No nos arriben subvencions, ni de l'Estat italià, ni de l'Estat català! Lo pròxim disc, tot de cançons per a minyons, que realitzaré aqueix hivern, serà el meu desè. En 34 anys de carrera cantora, començada l'any 1981, això fa una mitjana d'un disc cada 3,4 anys: una meta quasi heroica per l'Alguer. Lo fet de poder publicar ara el disc amb la discogràfica Picap per a mi és extraordinari, i una oportunitat única.

EDR: El títol del disc, *Altres paraules*, fa referència al fet que a la majoria de cançons has posat música a les paraules d'altres autors?

C.G.S: Segurament el títol fa referiment al fet que, havent restat, com ja he explicat, sense paraules, en só anat a cercar altres que m'agradessin, sigui de poetes, de cantautors o de companys de viatge. D'altra banda he volgut compartir amb lo públic tot el procés d'elaboració i recuperació que m'ha portat a produir les noves paraules. Ha estat quasi una renaixença personal, expressada al disc amb cançons volgutament i descaradament autobiogràfiques.

EDR: Com et sents quan ets tu el responsable de música i lletra amb cançons com "Dansa del peix", "Altres paraules" o "Perdut"?

C.G.S: Massa bé, sens dubte! La creació total d'una obra artística és sempre assai (molt) gratificant. En aquest cas, lo fet de compondre paraules i música per les mies cançons, modestes i petits productes d'un cantautor perifèric com jo, dóna forces i entusiasme per continuar. Crear cançons és com parir fills: després d'un temps relativament breu comencen a caminar autònomament i després ja són de tots. També succeeix que, com amb los fills, les cançons que veieves més dèbils i fràgils obtenen succés, mentre les que pensaves més fortes fan una vida sofrida. Cançons com "Altres paraules" i "Perdut" són part de mi, són trossos de vida, m'ha costat soferència de fer-les i per a mi tenen un significat i un esperit fort. Però pot ser que resultin massa íntimes i al final no agradin. Mai se sap.

EDR: Què se't fa més fàcil, agafar les paraules dels altres o escriure'n de pròpies?

C.G.S: No ho hauria de dir, com a presumpte cantautor, però efectivament sempre he trobat més

fàcil posar música a les paraules dels altres. De fet és un treball complicat per a mi, perquè si bé és veritat que trob difícil produir textos que m'agradin, al mateix temps tenc dificultat a trobar textos d'altres que me diguin coses noves. Lo pitjor és quan me succeeix, per motius professionals, de posar música a textos que no m'agraden, una circumstància que per a mi ha generat contrastos i sovent divorcis artístics. Per a mi les paraules que diem, escrivim o cantem són assai (molt) importants; pens que poques paraules ben dites poden canviar el món, com ja s'és verificat tantes voltes. En el nostre present inundat d'informacions supèrflues, jo prefereix produir poc però creure en tot lo que escric i cant.

EDR: Com t'has anat trobant o decidint amb els poemes que musiques?

C.G.S: Declar oficialment que no m'agrada llegir poesies, però reconeix que són escriptors i poetes, contemporanis o no, que saben descriure situacions i sentiments molt més bé de nosaltros. Quan trob un poema així, perfecte per a mi per contingut i forma, me sorprèn tant que ho entenc i ho faig meu: posar-li qualche acord de guitarra al final és un joc, un plaer! Així he creat fàcilment cançons com "La sensació de l'oblit", "I continuem" o "A Nanni Sulis", amb paraules de poetes com Adell, Masala, Mereu. Evidentment paraules d'altres, però que jo cant com si fossin fetes de mi mateix. I si cant textos que m'agraden, què importa a la gent qui ha escrit les paraules? Cantaré amb tant gust, intenció i sentiment que també agradaran a qui escolta, i això és lo més important.

EDR: Aquest disc ha estat possible gràcies a una campanya de micromecenatge. És la millor manera de començar una nova aventura discogràfica? Edites el disc més content sabent de bon principi que ja hi ha còmplices que esperen saber musicalment de tu?

C.G.S: He triat de fer aqueixa campanya de mecenatge perquè, com ja he explicat, aquí a l'Alguer actualment no tenim altres possibilitats: amb el contribut dels mecenes he pogut pagar la meitat de les expeses del disc, i ja és estat un gran ajut. No ho havia fet mai, teniva por que la campanya no tinguessi succés, m'ha costat mesos de treball per fer propaganda i sensibilització, però al final n'estic verament content! Los mecenes m'esciuen que esperen amb ansietat d'escoltar les cançons, veure i rebre el disc concret. Me diuen què els pareix, havent-ne seguit la gestació pas a pas, d'haver creat el disc amb mi; se'n senteixen coautors i protagonistes. Als primers concerts de presentació fets a l'octubre, aqueixa espera està ja donant ja una atmosfera especial, intensa, inesperada i insuperable.